

מה:

עין משפט
נר מצוה

22 א מ"י פ"ו מהל' מעה"ק
הלכה כב:
גדר ב מ"י שם פ"ו הלכה ו:
גדר ג מ"י שם הל"ו ופ"ו שם
הלכה כב:

תורה אור השלם

1. וְשָׁמַע אֶתוֹ בְּקוֹנָיו לֹא יִבְדֹּל וְהִקְטִיר אֶתוֹ הַבֶּקֶר הַמִּזְבֵּחַ עַל הַנִּעְטִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ עֵלָּה דָּוָא אֲשֶׁר יִרְחַץ נִיחָא לִיהוֹנָן.
2. וְהַחֲלָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה וְיִשְׁתַּדֵּר בְּשִׁטַּע הַגִּיד וּמִקֻּמָּהּ אֵין בִּידוּ לֵהוּי לֵאמֹר לֵאבִיו וְלֵאמֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה שְׂמִיטָה יִרְיָ.
3. וְהִבִּיט אֲתָם אֶל הַבֶּקֶר וְהִקְרִיב אֶת אֲשֶׁר לִחְסֹת רִאשֹׁנָה וּמִקֵּל אֶת רִאשֵׁי מִגְדַּל צִרְוָה וְלֵאבִירֵי יִמֵּיהֶם כִּי.

גליון הש"ס

אבל
במקלה קשה בנלך, ער לעיל דף
גכ ע"ב חוס' ד"ה תלמוד וס"ן.
שם לא חלק למעלה נמי בשה.
עין חיי יומא דף ג ע"ב ד"ה וי
זה מילואים:

מוסף רש"י

[illegible]

החזקתו על ידי קרית ירושלים

שיטה מקובצת

[illegible]

(ג) **הבריל** בחטאת ולא הבריל בעוילה פסול. בחטאת ניחא מדרשינן ב"ח חטאת היא שחם מלקה שלא לשמה פסולה וה"ה דכל ששינה בה פסולה * אבל בעולה קשה מנגן ועוד ממהקטורה ילפא מה הקטרה הראש בעצמו והגוף בעצמו חף כל כן

י' ומה הקטרה אינה מעכבת אף
הגדלה אינה מעכבת, וכן קשה
לממליכה ^(א) עוף ששמה למטה כיון
למטה ממנה מהקטרה ילפא כיון
מינה ומינה וי' היכי דלא הקטיר
למטה כשר ^(ב) לא מנאן למטה כל
הכשר ^(ג) **ביצד** קרב המטה. וכל
הקרבנות דהכל ודפי' דמליכא ^(ד)
ודמנחות ר' לר' לר' לר' לר' לר' לר'
ובלוי: **קעביר** טעמה עיפה
במחטא. מה שזה למטה זה
למטה לא חשיב ליה שני:

וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַ"שׁ סִבְרַיִי
בַּתְּמַתָּה יָא מַעֲבָב. הֵילֵךְ
אִשׁ רָחָה לְהַגְדִּיל יִבְדֵּל וְלֹא יִמְאֵר
אֲחֵר הַגְדֵּלָה וְלֹא עֲבִד מַעֲבָב עוֹלָה
וְיֵשׁ מִשּׁוֹם דְּעִינָה הַכְּדֵלָה וְכִין
דִּלְגָּל מִיָּתֶּנָּה כְּמַעֲשֵׂה עוֹלָה אִ"כ כִּי
הַכְּדֵלָה הִיא חִיּוּן בְּשַׂר עֲנִילָתָה כִּן
יִפְרָשׁ כְּדוֹמֶטֶת וְקֹשֶׁה דְּכַפֵּר דְּחֻלִּין
דְּרַשׁ (פא) דְּלִרְשָׁה רִבִּי אֲלֶפֶס בְּרַ"שׁ
כְּמַעֲשֵׂת מַטְאֵת הָעוֹף מֵה לֵּהֲלֵךְ כִּשְׁהוּ
לְרִמּוֹת (א) הֵרָאָה גִּנּוּף וְזִמּוֹה (א) וְיִלְיָ
מִיָּתֶנָּה עֲוֹלָתָה הָעוֹף שְׂאִין חוֹתָךְ אֵל
רֹב שֵׁנִים הֵיכִי יִלְיָ הֵא אֵל צִנֵּי
הַכְּדֵלָה לְגַמְרָה בַּתְּמַתָּה וְיִיטֵי יִכּוּלִין
לְפָרֶשׁ כִּשְׁהוּ רִמּוֹת (א) הֵרָאָה גִּנּוּף
וְזִמּוֹה (א) אִשׁ יִרְאֵה קֶאֱמֵר וְיִדְקֻלָּמֵר (א)
לֵהֲלֵךְ כְּסִימָן קֶאֱמֵר הֵיטָא שֵׁנִים אֵינָה
לֵהֲלֵךְ בְּרַ"שׁ סִימָן דְּחֵלָה אֲנֵל קֶאֱמֵר
מִמְזַמְרִימָא דְּהַסֵּס לַעֲלֵי (א) דְּקִמֵּי שֵׁנִים
אֵין רֹב שֵׁנִים וּמִפְרָשׁ הַסֵּס שֵׁנִים
לְרַבָּנִין אֵין רֹב שֵׁנִים לִר' אֲלֶפֶס בְּרַ"שׁ
לְבָנֵיהֶם כּוֹלֵה כְּרִצֵּי אֲלֶפֶס בְּרַ"שׁ דִּלִּי
רֹב שֵׁנִים אֵין צִנֵּי רֹב שֵׁנִים (א)
וְיִפְרָק הָעוֹר וְהִרְעִב (שֶׁס דף קכג).

מתי כ"ב ט"ז שוקרעה רובה שז
א"ת חבור וטוורה ומוק' יא
נעלית מעלית יום דרין אלא חס עלה ואטבלה ליבא למימר דילמא
חסיים ולא קרע רובה אכל כשאניה בעולה יום גורין ופרך אלא
מעמה ^ה לבי אלעזר בר"ש ליגור דילמא לא אחי למיעבד רובה
השחם ^ה אי אן אסור לתחוך לא השנים ל"א למגור ס' כלל דילמא
השחם ומראה לפרס לא כוניה ^ה בהדלה שלחור האסא אכל קודם
האסא כולי עלמא לא פליגי דפסולה דאמר קרא לא יבידיל ודוקא רב
שעון בן אליקים לקמן אימ ליה הך קטנה רבי אלעזר בר"ש
ידיכול להבדיל כל השנים ואפילו קודם האסא ולית ליה אסור ^ה
ההבדלה כל דהא ^ה מפסל לא יבידיל דקרא אן גרף לחסוד וסופא
דחובילן פרק קמא ^ה (דף כ"א) וההיא דהעור והרעוב (שם דף קכ"א)
נלא כוניה אלא כרב חסדא ורבה ואפי' הכי פירושא דכולה
השחם משמעתא מתי גינייה פ' מאי טעמיהא אמר רב חסדא מתיא חטאת
העוק מעבב אימא גינייה דרבינן סברי מתיא חטאת העוף מעבב
וכשאה עדיין לא נגמרה מנאותה הילכך כשהבדיל סימן שני לאחר
האסא לא חסיי מחתך בשר בעלמא ופסול משום שעשה מעשה עולה
במחטאת שיש כאן הבדלה בשנים קודם מתיא כמו בעולה ור"א בר"ש
קאמר דמתיא אינו מעבב וכבר נגמרה כל מנאותה ^ה וכשמעלה לאחר
האסא אינו אלא מחתך בשר בעלמא והשחם ^ה ל"א רבי חסדא
סברין דשהיה בסיומן שני בעולה העוף לא מעבב דאי מעבב אמאי
פסול לרבינן כשהבדיל כל האסא לן נלא מעשה עולה שרי שה
מתיא הכשרה לן עולה בכך ואי אפשר לו לעשות האסא פ' מליקין אמי
ומחבב אימא גינייה לרבינן לא מעבב ולרבי אלעזר בר"ש מעבב אפי' אינו
ילכך וימנין דלא חתך רוב בשר עם סימן הראשון ^ה (מ"מ אסור
רוב בשר ור"א בר"ש מעבב שעון קודם רוב מעבב ולכך לא פסל
לחלק האסא מתיא ומבדיל ופסול ^ה ל"א ^ה דפ"ק דחולין (דף
מ"ו) ונתיב ונתיב ליה טעמא דכדי לקיים מצות הבדלה והכר דקמא (דף
ל"א) אמר להו לא שמיעא להו הא דאמר ר"ש בן אליקים משום רבי אלא
העוף ומאי לא יבדיל אי"ל להבדיל פ' ולא גרידן לכל הך טעמי ^ה
לדיריהו לאסור להבדיל קודם האסא ואפילו רבי אלעזר בר"ש א

[illegible]

אם ירד קודר את העור סביבות הפה כמין ארבע ונוטל נול
עור שנגד הפה עם הפה אבל בלא קדירה לא שהעור נמשך
אחריו ונוטל יותר: וכן הוא אומר. בשמשון והם מפרש בהדיא
יריד הוה: מנני. דקמני הדלי במליקת חטא שמלקה שני

סימנין פסול דלא כרבי אלעזר:
 שמדבילין. שאם מדביל אש פסול:
 מאי בנייבין. כלומר דמביל קמיפלגי א:
 ת"ק סבר מילין. בתר א' הואת בחטאת
 העוף מעבב ויבין דבעל כרחו ממזה
 דס' אי אמתה מדביל קעביד כל מעשה
 עולה בחטאת מליקא מובדלת ומימי
 דעולה מליקא. א' דלא דעביד בה ולקמן
 (דף סו.) מנן דחטאת העוף שעשאה
 כמעשה עולה א' לשם חטאת פסולה:
 ור"א כר"ש סבר לא מעבב. הילכך
 אש רצה להדביל ידביל וליא ימזה
 לאחר הדבילה ולא עבד ולא מעשה
 עולה ואי משום דשינה בהדבילה כיון
 דלאו א' מעשה עולה מאי למחר
 שיחזק נשר בעתלם הוא: ה"ל סה"ס
 בסמוך שם בשולח העוף אי"ל בנייבין.

בצולת העוף הזכר ^{הוא} ב' סימנים
ושהם שיעור שהיה בין סימן לסימן
איכה בנייניה ואי פסול בה בשניהם
בין סימן לסימן כדממה או לא:
ספר שהיה בסומן שני בצולת העוף
לא פסלה. דלא דמי לשחיטת בהמה
דטעמא דבהמה צולת ב' סימנים
משום דלא נפקא חיובא בסומן אחד
הילכך שם שחיטתו על שניהם ^{אם} אכל
עוף בסומן אחד פסקא חיובא ^{אין}
ועולת העוף ^{הוא} מצות הגדלה בעלמא הוא
דאיכה עלה אכל שם מליקה אינו חל
אלא על הראשון ולא מהניא שהיה
לפסול בשני וחטאת שנבדיל בין אפי"ג
דכלל שהיה או אפשר בין סימן
לסימן דדמי לקמן שבמעמין שחתיכה
חוטף שדרה ומפרקת בלא רוב בשר
הגיע לסימן חותכו ורוב בשר עמו
והיה חתיכה רוב בשר ^{הוא} אף על גב
דאיה ביה שיעור שהיה בין דבצולה
שהיה בין סימן לשני או פסלה ^{אין}

= עבדוהו בחטאת עבד מעשה עולה בחטאת: ור"א בר"ש ספר
 הסיני בשמן שני בשולח העוף פסלה. הלכך חטאת שהגדיל בה
 שם ש"א לא בלא שהיה בין סימן למימן = אין כאן חטאת עולה
 ועולה שהיה ליכא ומחזק כשר בשלמה הוא: רוב צמר מעבד
 יצא עניינו. ודכיל עלתא שדי בשולח בשמן שני פסלה והכא
 הבהא פליגי לת"ק חיתוך רוב צמר = בחטאת לא מעבד (א) אי לא
 מחזקין ליה ואי אחרת מגדיל עבד ליה שני סימין בלא שהיה ויש
 כאן מעשה עולה = ורבי אלעזר דרבי שמעון סבר רוב צמר
 בחטאת מעבד וחזייתו = אחר סימן לרבינו הוא ויכין דלא סגי
 בלא שהיה כינתים אין כאן מעשה עולה: מכלל דבעינן רוב צמר
 לפסילה. מדקמפלגי בעיובא מכלל דכולהו מודו לנחמיה = בעי
 לחזק רוב צמר אחר הסימן: שדרה. חוט השדרה: מפרקת.
 שנים הזואר: בלא רוב צמר. המקפת פסיה כדאמרין בהכל שוחטין
 חזין דף כ"ה: נגברה מפרקת ורוב צמר עמה נבילה ומטמאה ואפילו
 ומטמאה הילכך אי הוא חזק רוב צמר קודם הסימן הלא ליה =
 שנים ולא מהניא בה מליקה וסימין הלכא למשה מסיני הן: שנים
 או רוב שנים. בהכל שוחטין (שם דף כ"ה). אמרין שנים לרנן רוב
 שנים לר"א בר"ש והתם פליגי בה בקדשי: אמרור קמיה דר' ירמיה.
 והן פלוגתא דהק' אמוראי דפליגי בטעמא דר"א גרבי שמעון:
 חזין

[illegible]

זאת יש כאן מעשה עולה בחטא ואסילו חתן רוב כשר עם סימן הראשון מ"מ אסור להבליג
 ב"ר ש"מ ובע"ה חס"ד פ"ט סימן וסלו וליה חתן מליץ פ"ט [מא] לאבי ובה"ז בעולה לאו הכי
 פ"ט פ"ב דרולין דרשן וקש"י ושי"ת ב"ח פ"ט סימן טעמו דרש"י, כמפורש דקרא פ"ט
 ור"ם הוא מליץ. ואת"ל לרב סדא ורבא אב"י אסאי מוקי מתירין לאבי כמ"ב פ"ט דאסאורי

מסורת הש"ס

(א) חולין כח) ולקמן סי':
(ב) ומעלה ח': (ג) חולין כח.
כח: (ד) חולין כ: (ה) שייך לדף
פד ע"ב.

הגהות הב"ח

(א) נב' וסיון דמאי דס מעבב
קפיד מעבב: (ב) שם מכלל
דעיק רוב מלי וליט ד' נחמק:
(ג) דש"י ד"ס רוב נסר יסר לא
מעבב אש"ג דלא תתקד:

שינוי נוסחאות

[illegible][illegible][illegible]

ראוי חובב התלמוד, וי
במסכת הוור' (דף י"ה) ק"ל
מעתה עולה העוף לראב"ש
ליתוש וילמא חיים עליה ולא
יזילא רוב שנים
(ו) והשתא משלמא אי אמרת
שאמרי לחתוך כל השנים מרד
שמי דלא בני השנים מצומצם
שעדי שישקור רוב הניצאה לעינים
פן יחרש לצמצום לפי שירא פן
יחתוך כל השנים ללא אי
לחתוך כל השנים ללא אי מגור
והנ"ל וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
ד"ה ז"ל בדרא ע"ה: (דף י"ה) ז"ל
מצוהו (שם: ז"ל) הראשון
קודם הואו וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'

אסילו לאחר הזדהות אסור ואסילו
הוא דאביי לטעמיה דאית ליה
דלמך שרי ולמך אסור ואסילו
כ"ל וקט"ל נחמך ש"ח

שהיא [מן] עבודה המשכנית. והא
היינו הכדלה בעודו עסוק בעבודת
הכדלה אחר כך, הלוואה ודלא חלוא